

Sygn. akt III CNP 35/07

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku Kopalni [...]

przy uczestnictwie Skarbu Państwa -

o stwierdzenie zasiedzenia własności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 czerwca 2007 r.,

na skutek skargi uczestnika C. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 31 stycznia 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Uczestnik postępowania wniósł osobiście sporządzoną skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu

Okręgowego w K. z dnia 31 stycznia 2005 r. oddalającego jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 5 listopada 2004 r., którym został uwzględniony wniosek Skarbu Państwa o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Sąd Najwyższy, dokonując kontroli wniesionej skargi na podstawie w art. 428⁸ k.p.c., stwierdził, że jest ona niedopuszczalna z powodu niezachowania wymagania przewidzianego w art. 87¹ § 1 k.p.c. Przytoczony przepis stanowi, że w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji.

Zacytowanego przepisu nie stosuje się w postępowaniu o zwolnienie o kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata z urzędu lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat lub radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (art. 87¹ § 2 k.p.c.). Przepisu art. 87¹ § 1 k.p.c. nie stosuje się także wtedy, gdy zastępstwo procesowe Skarbu Państwa jest wykonywane przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa (art. 87¹ § 3 k.p.c.).

Skarżący nie wykazał, aby należał do kręgu wymienionych wyżej osób, które są zwolnione od zachowania przymusu adwokacko-radcowskiego. Wniesiona przez niego skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sporządzona osobiście, podlega zatem odrzuceniu jako niedopuszczalna z innych przyczyn (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.